

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. гр. Добрич, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Жечка Н. Маргенова Томова
Станислав Т. Ангелов

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
в присъствието на прокурора З. В. Т.
като разгледа докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20233200500816 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на глава XX от ГПК по въззивна жалба вх. №2781/01.11.2023г. от Прокуратурата на Република България срещу решение №101/20.10.2023г. по гр.д.№242/2023г.на ГС-Г.Т., в частта, в която е осъдена да заплати на А. А. В. ЕГН ***** от гр. Г.Т., сумата от 2 000 лева представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сумата от 90 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от образувано срещу ищеца досъдебно производство №185/2021г. по описа на РУ Генерал Тошево, по преписка №4205/2021г. на Районна прокуратура Добрич, водено за престъпление по чл.343б,ал.3 от НК , което е прекратено с Постановление от 20.04.2023г. на Районна прокуратура Добрич, ведно със законната лихва, считано от 20.04.2023г. до окончателното им изплащане.

Оплакванията са за недопустимо осъждане на Прокуратурата, тъй като не е легитимирана да отговаря за претърпените от ищеца вреди, които са резултат от действия на органите на МВР-досъдебното производство №185/2021г. по описа на РУ гр.Г.Т. било започнато като бързо производство на основание чл.356, ал.1 от НПК от разследващ полицаи, а не е образувано от прокурор. Единствените действия извършени от прокуратурата след образуването му били даването на указания по разследването и прекратяване на наказателното производство, които не само не били увредили ищеца, но

били и в негова полза. Излага се и искът да е неоснователен поради липсата на повдигнато обвинение; недоказани били твърдяните неблагоприятни последици за ищеца, тъй като разпитаните свидетели са негови близки роднини-майка и сестра; присъденото обезщетение било прекомерно. Иска се отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на претенциите изцяло, евентуално намаляване на обезщетението.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК писмен отговор по жалбата е подаден от въззиваемата страна - А. А. В., чрез пълномощника му адв.И. Р.. Счита оплакванията на въззивника да са неоснователни, да са налице условията на ЗОДОВ Прокуратурата да носи отговорност, вкл. когато не е имало привличане на ищеца като обвиняем, щом ДП се е водело срещу него, определеното парично обезщетение да е съответно на претърпените неимуществени вреди.

Жалбата е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПКс начало 26.10.2023г., когато решението е връчено на обжалващия го и край 09.11.2023г., от активно легитимирано лице, страна-ответник в първоинстанционното производство, с правен интерес от обжалване на неизгодното за него решение, отговаря на изискванията на чл.260, т.1, 2, 4 и 7 и чл.261 от ГПК и е допустима.

По повод жалбата Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в съответствие с уредените в чл.269 ГПК правомощия на настоящата инстанция– служебна проверка на валидността на цялото решение, по допустимостта в обжалваната част, а по правилността – в рамките на посоченото в жалбата, провери обжалваното решение и основателността на иска, като приема за установено следното:

Предявените искове черпят правното си основание от разпоредбата на чл.2, ал.1, т.3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Предявени са с искова молба вх.№1814/21.07.2023г. от А. А. В. с ЕГН ***** от гр.Г.Т., чрез адв.И. Р.-ДАК, срещу Прокуратура на Република България, за осъждането и да му заплати обезщетение за имуществени и за неимуществени вреди, претърпени в резултат на образувано и водено срещу него ДП №185/2021 г. по описа на РУ Ген. Тошево, по преписка №4205/2021г. на Районна прокуратура Добрич, за престъпление по чл. 343б, ал.3 от НК, прекратено с постановление за прекратяване от 20.04.2023г. поради това ,че не е налице изпълнително деяние, а именно: за сумата от 6 000.00 лева обезщетение за неимуществени вреди , ведно със законната лихва от 20.04.2023г.; за сумата от 90.00 лева обезщетение за имуществени вреди , ведно със законната лихва от от 20.04.2023г.

Обосноваващите искането обстоятелства, изложени в исковата молба, се свеждат до твърдения, че на 27.11.2021г. в гр.Г.Т., при управление на собствения си лек автомобил ищецът е бил спрян от служители на РУ Г.Т. за извършване на полицейска проверка за употреба на наркотични вещества и техни аналози. Поради тестване с техническо средство и отчетен положителен резултат за амфетамин, му бил издаден талон за медицинско изследване №072538. С оглед резултата от проверката с техническото средство му бил съставен Акт №414395/27.11.2021г. за установяване на административно нарушение по чл.5,ал.3, т.1 предл. второ от ЗДвП . Със заповед за прилагане на принудителна

административна мярка с №21-0265-000174/27.11.2021г. на началника на РУ Г.Т. му било отнето свидетелството за управление на МПС за срок не по-дълъг от 18месеца и контролния талон. Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка с №21-0265-000175/27.11.2001г. на Началника на РУ Г.Т. била прекратена регистрацията на управляваното от него МПС с ДК№*** за срок от 185 дни и отнето свидетелството за регистрация и двата броя регистрационни табели. Със заповед №26533-86/27.11.2021г. бил задържан за срок от 24часа. Бил му проведен и личен обиск, за което бил съставен протокол. Било образувано ДП №185/2021г.по описа на РУ-Г.Т., за това, че на 27.11.2021г. е управлявал МПС след употреба на наркотично вещество, установено с техническо средство- престъпление по чл.343б,ал.3 от НК. Същото било прекратено с постановление от 20.04.2023г. поради това, че извършената в хода му съдебно-химическа експертиза отчела като резултат липсата на наркотици и конкретно амфетамин в кръвта му, т.е. поради липсата на изпълнително деяние. Бил задължен да заплати разноските за изземване на биологичен материал за експертизата от 90лева. За времето от датата на полицейската проверка 27.11.2021г. до датата на прекратяване на досъдебното производство 20.04.2023г. по причина на действията на разследващите претърпял и редица неблагоприятни последици върху личния и професионалния си живот, както и върху психо-емоционалното му състояние. Изпитвал неудобство, безпокойство, срам, страх и стрес, тревожност и притеснения. Почувствал се злепоставен и изложен пред работодателя си, колегите и близките. Извършения личен обиск по време на задържането му причинил емоционален дискомфорт и му оказал негативно влияние. Непрекъснато изпитвал силен страх и притеснение, тъй като не можел да си обясни отчитането на положителен резултат при първоначалната проверка. Нощуването в РУ Г.Т. го шокирало, изпитал страх, че ще бъде обвинен за престъпление, за което се предвижда тежко наказание. Работел като строителен работник и заради задържането от 24часа на 28.11.2021г. не се явил на работа. Поради отнемането на свидетелството за управление на МПС му било трудно и почти невъзможно да се предвижда до обектите, в които бригадата му извършвала строителни дейности. Лишаването от право да управлява МПС станало и причина да ограничи личните си пътувания за отдых, социални контакти, извършването на административно-правни дейности, свързани с негови права и задължения. Поради прекратяване на регистрацията на МПС и неговите близки и роднини били лишени от възможността да го управляват, бил лишен и от възможността да се ползва от автомобила си , макар и да не го управлява. За претърпените неимуществени вреди претендира обезщетение от 6 000лева.

С писмен отговор на исковата молба вх. № 2091/22.08.2023 г. в срока по чл.131 от ГПК ответникът е изразил становище за липсата на основание за отговорност на Прокуратурата за претендираните вреди, тъй като техен източник са действията на служителите на МВР -РУ Г.Т., които са извършили неточно тестване, издали заповеди за принудителни административни мерки, задържали ищеца за 24часа. Искът бил неоснователен и поради липсата на повдигнато обвинение, а съгласно практиката на ЕСПЧ/решение от 15.07.2005г. по дело „Асенов срещу България“, решение от 01.12.2005г.

по дело „Попов срещу България“/ лицето, срещу което е образувано досъдебно производство търпи вреди от момента на привличането му като обвиняем и предявяване на обвинението. Оспорва и да са настъпили за ищеца твърдяните в исковата молба неимуществени вреди. Наказателното производство било за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК, което не било тежко наказуемо, не било повдигнато обвинение, не са налагани мерки за процесуална принуда и производството приключило още на досъдебна фаза. Прокуратурата нямала отношение към задължението на ищеца да заплати разноски за изземване на биологичен материал.

Няма спор между страните по фактите, установява се от събраните по делото доказателства, вкл. материали по приключилото разследване по досъдебно производство №185/2021 г. по описа на РУ МВР Г.Т., че на 27.11.2021г. около 10.50часа е спрял за проверка л.а.“Фолксваген Голф“ с рег.№*** с водач А. А. В.. При извършен тест на водача за наркотици, техническото средство е отчело наличието на амфитамин. Със заповед №26533-86/27.11.2021г. ищецът А. А. В. е бил задържан за срок от 24часа в помещение за временно задържане на РУ Г.Т., но по данни от инкорпорираната в заповедта разписка, задържането му не е продължило 24часа, тъй като е освободен в 19.00часа на 27.11.2021г.. Съпроводен е до ФСМП Г.Т., където на 27.11.2021г. в 11.45ч. доброволно е дал проба от кръв и проба от урина. Съставен е Акт №414395/27.11.2021г. за установяване на административно нарушение по чл.5, ал.3, т.1 предл. второ от ЗДвП и са предприети принудителни административни мерки по чл.171, т.1 , б.“б“ и по чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП-със заповед №21-0265-000174/27.11.2021г. на Началника на РУ Г.Т. е отнето свидетелството за управление на МПС за срок не по-дълъг от 18месеца и контролния талон; със заповед №21-0265-000175/27.11.2001г. на Началника на РУ Г.Т. е била прекратена регистрацията на управляваното от него МПС с ДК№*** за срок от 185 дни и отнето свидетелството за регистрация и двата броя регистрационни табели.

На същата дата 27.11.2021г., при условията на чл.356, ал.3 от НПК, с първото действие по разследването-разпит на трима свидетели/полицейските служители, извършили проверката/, е образувано досъдебно производство за престъпление по чл.343б, ал.3 от НК. Няма данни, кога е получено от прокурора уведомлението с рег.№255000-4932-29.11.2021г. от разследващия полица за образуваното досъдебно производство за това, че на 27.11.2021г. около 11.50ч. в гр.Г.Т. по ул.“****“ А. А. В. е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установено по надлежния ред чрез техническо средство и на коя дата е била образувана прокурорска преписка по същото производство с №4205/2021г. по описа на РП-Добрич. Значението на уведомяването на прокурора е важно действие с оглед което той да може да упражни ефективно и качествено своето ръководство и надзор за законност над разследването. Когато и да е бил уведомен прокурора в случая, данните сочат процесуалните действия по досъдебното производство да са били под контрола му. Именно в качеството си на орган осъществяващ надзор и контрол върху дейността на разследващия орган, прокурорът е постановил на 02.12.2021г. преминаване от реда на бързото производство към общия ред на производство, удължавал е срока за

разследване няколкократно защото не е била изготвена от ХТИ при МБАЛ ВМА Варна назначената на 27.11.2021г. съдебно-химическа експертиза на представените от извършителя биологични проби, давал е указания за изготвяне на напомнително писмо за изготвяне на експертизата, за незабавно съставяне на заключително мнение след изготвянето на експертизата.

Заключението на специалиста по назначената химическа експертиза, изготвено на 31.03.2023г., е , че в изследваните биологични проби/кръв и урина/ от лицето А. А. В. не е открито наличието на наркотични вещества или техни метаболити, в т.ч.категорично отрицателен резултат за амфетамин. Наказателното производство, водено по ДП №185/2021 г. по описа на РУ на МВР – Г.Т. е прекратено на основание чл.199 НПК и чл.242 вр.чл.243, ал.1, т.1 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК - деянието не е извършено или не съставлява престъпление, с мотивите, че не е налице изпълнително деяние управление на МПС след употреба на алкохол или упойващи вещества.

За въздействието върху ищеца на продължилото година и почти седем месеца наказателно производство информация споделят св.В. А.а И., св.Е.П.С., св.Й.Н.Д..

Според свидетелката В. А.а И., сестра на ищеца, в рамките на три месеца след проверката за наркотици брат и не излизал от дома си, не искал да се храни, нямал книжка и останал без работа и пари. Говорел и „защо направиха така, аз не съм вземал наркотици“, „како, ще вляза в затвора“. Първите три месеца вечер плачел, не можел да спи. Приятелите му се отдръпнали от него, подигравали му се, викали му „наркомана“. Не искал да се среща с хора. Много време бил без работа. Работодателят му в Германия не му се обадил , тъй като работата била свързана с управление на автомобил. Навсякъде искали шофьорска книжка, а и заради слуховете не го вземали на работа. Автомобилът бил личен на брат и , но и баща и го карал.

Св.П.В.С. познавал ищеца от 20години, разбрал от него , че са го проверявали за наркотици и пробата излязла положителна. Свидетелят се изненадал, защото знаел, че не употребява, първоначално помислил, че се шегува. Затворил се в себе си, два-три месеца не искал да излиза. Хората му се подигравали и говорели за него. Приятелите му се съмнявали, че е употребил. Някои приятели се отдръпнали от него, започнали да го избягват. Притеснявал се за резултата, да не влезе в затвора. Дълго време бил без работа, нямало как да започне работа защото бил без книжка. В Германия карал микробус и там не можал да отиде. Като свалили номерата и семейството му останало без автомобил.

Според св.Й.Н.Д., майка на ищеца, случилото се по повод проверката му се отразило негативно, напълно се изолирал, очаквал по-бързо да излезе теста, бил сигурен, че не е употребявал . Отишъл да живее в бащината си къща в с.П., избягвал да говори с приятели. Някой го подигравали, други му съчувствали. В малък град всичко се чувало, викали му „наркоман“. Останал без работа, работел в Германия , викали го да отиде, но не отишъл , защото очаквал делото да приключи.

Според разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите,

причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата и съда от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление. И в двете хипотези на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ елемент от състава на отговорността е наличието на обвинение. В случая няма спор, че ищецът не е бил привлечен като обвиняем с нарочен акт, нито е участвал в извършени по реда на НПК процесуални действия с оглед хипотезата на чл.356, ал.4 от НПК. Употребеният в чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ израз „обвинение в извършване на престъпление“ следва да се тълкува по-широко за нуждите на специалния иск, който по същество е за вреди от неоснователно упражнена принуда при или по повод на повдигнато обвинение, а не в тесния му наказателно процесуален смисъл. Съгласно Решение № 50084 от 30.05.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1961/2022 г., III г. о., ГК, образуването на наказателно производство, както и действията по разследване срещу уличено лице са предварителни и подготвителни действия за събиране на доказателства за вината на уличения и за повдигане на обвинение (чл. 215 и чл. 219 НПК). Предварителните действия са свързани с упражняване на държавна принуда и когато са неоснователни - причиняват вреди. По правната си същност искът за вреди от тези действия, дори когато не се е стигнало до повдигане на обвинение, е същия иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, тъй като неоснователно е осъществена принуда във връзка с бъдещо повдигане на обвинение. Разликата в двата случая е в количеството на упражнената принуда, защото не е повдигнато обвинение, но правилото е, че който може по голямото, може и по- малкото. Следователно за неоснователно упражнената принуда срещу уличеното лице, дори когато не е повдигнато обвинение, а наказателното производство е прекратено поради липса на доказателства, Прокуратурата ще носи отговорност по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ. Това е частен случай, който се включва в общата хипотеза на правната норма. Неоснователно упражнената принуда в този случай ще обхваща мерките срещу уличеното лице, за които образуваното наказателно производство е необходимо и достатъчно условие за осъществяването им, например- мерки за процесуална принуда срещу уличеното лице, както и принудителните административни мерки (ПАМ), които са налагат при условията на обвързана компетентност заради образуваното наказателно производство, доколкото административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, за да прецени дали да наложи ПАМ или не. В този смисъл възражението на ответника, свеждащо се до липса на елемент от състава на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ-повдигнато обвинение, е неоснователно.

Неоснователно е възражението на ответника и за липсата на основание да се ангажира отговорността на Прокуратурата в хипотеза на прекратено наказателното производство във стадия досъдебно производство, когато е образувано от полицейски орган като бързо производство. И прокурорът и разследващия полицай са органи на досъдебното производство. Действията им в рамките на досъдебното производство са по правило взаимобвързани. Прокуратурата упражнява постоянен надзор върху делата в предварителното производство чрез наблюдаващ прокурор, който в рамките на това си правомощие може да проучва и проверява всички материали по досъдебното производство и

да дава указания по разследването, да участва в самите действия по разследването, да възлага на съответните органи на МВР извършването на отделни действия, да отменя по свой почин или по жалба на заинтересуваните лица постановленията на разследващия полицаи. Горната обвързаност в действията на разследващ орган и прокуратура с оглед разпоредбите на § 1 от ЗР на ЗОДОВ и чл. 53 от ЗЗД обуславя извод, че отговорността на органите е солидарна. Горното означава и съобразно чл. 122, ал. 1 от ЗЗД, че няма пречка претенцията за обезщетение да бъде насочена само против един от солидарните длъжници-Прокуратурата на РБ.

В този смисъл настоящата инстанция приема, че е осъществен съставът на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ - Прокуратурата на РБ следва да отговаря за неимуществените вреди, претърпени от ищеца от неоснователно осъществена принуда във връзка с бъдещо повдигане на обвинение, т.е. поради образувано наказателно производство по чл. 343"б", ал. 3 НК, което е прекратено поради липса на доказателства за извършено престъпление, без да е повдигнато обвинение.

Размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя с оглед общия критерий за справедливост по чл. 52 от ЗЗД, в смисъла, разяснен с т. II от ППВС № 4/23.12.1968г., като за база се вземат икономическите показатели и стандарт в страната, възприемането на понятието "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата; обезщетението не бива да служи за неоснователно обогатяване и се отчита, че осъждането /признаване факта на увреждащо поведение/ само по себе си също има обезщетителен ефект за пострадалия. Справедливото обезщетяване на всички неимуществени вреди според чл. 52 от ЗЗД означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно. Правнорелевантните обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления, продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му, дали е взета и ако е взета, какъв е видът на взетата мярка за неотклонение; по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца - има ли влошаване на здравословното му състояние, в каква степен, от какъв вид е то, какви са конкретните преживявания на ищеца и изобщо - какво е цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му - семейство, приятели, професия, обществен отзвук; възраст на увредения, неговото обществено и социално положение. Пострадалото лице следва да бъде обезщетено в пълен и справедлив размер, който е различен за всеки отделен случай.

В случая събраните по делото гласни доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, доказват да са претърпени от ищеца неимуществени вреди - негативни и предизвикващи стрес преживявания, свързани със zlepоставящото положение от констатираната при проверката с техническо средство положителна проба за наркотици и несигурността как ще се развие процеса по събиране на доказателства, страх от бъдещо повдигане на обвинение и наказание за престъпление по чл.343б,ал.3 от НК, за което се

предвижда кумулативно наказание лишаване от свобода от 1 до 3 години и глоба. Няма основание да се отрече достоверността на показанията на разпитаните свидетели В. А.а И. и Й.Н.Д., заради евентуална тяхна заинтересованост от изхода на делото по причина, че са сестра и майка на ищеца, защото те са имали преки и непосредствени впечатления за преживяванията му, които преживявания от своя страна, с оглед естеството си на психически и душевни страдания, е житейски логично да са пряко достояние именно на най-близките. Вън от това съдебната практика приема, че дори и да не са събрани конкретни и пълноценни доказателства относно отрицателните изживявания, те са логични и оправдани при всеки човек с нормална чувствителност, попаднал в подобна ситуация. Обстоятелството, че ищецът, понастоящем на 36години, има предходни осъждания /като непълнолетен през 2006г. за престъпление по чл.197, т.3 от НК; през 2009г. за престъпление по чл.343б, ал.1 от НК/ не би могло по никакъв начин да изключи възможността за душевни страдания, страх от незаконно осъждане, респ. за претърпени неимуществени вреди от осъществената в случая принуда. Не е доказано обаче процесното разследване да е лишило ищеца от възможност да упражнява трудова дейност по причина на зависимостта на упражняваната такава от възможността да управлява МПС. Свидетелските показания за невъзможност да работи в Германия са в противоречие с твърденията на самия ищец в исковата молба да е работил като строителен работник в страната и поради лишаването от правото на управление на МПС да не е могъл да се предвижда до строителните обекти, без да е твърдял пропускане на възможност да работи в Германия. Няма доказателства за накръняване правото на труд поради наложената мярка по чл.171, ал.1, т.1, б.„б“ от ЗДвП - невъзможност да си намери работа, доколкото няма твърдения и данни да е професионален шофьор, и негативни преживявания от злепоставяне пред конкретен работодател.

Според приетото с Решение № 50084 от 30.05.2023 г. на ВКС по гр. д. № 1961/2022 г., III г. о., ГК , обезщетение се дължи и за неимуществените вреди, причинени от наложените принудителни мерки- „задържане под стража за 24часа“ по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР , „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността по чл.171, ал.1, т.1, б.„б“ от ЗДвП. В тази връзка следва да се отчете факта, че в резултат на задържането правото на ищеца на свободно придвижване е било ограничено за времето от 11.15часа до 19.00часа на 27.11.2021г., когато според отразеното в заповедта е бил освободен. Действително разследването по процесното досъдебно производство е за леко по смисъла на НК и по аргумент от разпоредбата на чл. 93, т.7 от НК престъпление, не е било повдигнато обвинение, не е била взета мярка за неотклонение, не за извършвани процесуални действия с участието на ищеца, но е продължило година и почти седем месеца по причина на неизготвена химическа експертиза/експертизата е назначена на 27.11.2021г. без да е определен срок за представяне на заключението, същото е изготвено на 31.03.2023г., при данни за едно единствено напомнително писмо от разследващия орган от 13.02.2023г./, която продължителност е необосновано дълга и обуславя по-силен интензитет на негативното психическо въздействие, лишаване от правото на управление на МПС за почти максималния срок по чл.171, ал.1, т.1, б.„б“ от ЗДвП-18месеца.

Предвид изложеното съдът намира, че с оглед настъпилите за ищеца неимуществени вреди на същия се следва по справедливост и съобразно конкретните общественоекономически условия в страната през периода на наказателното производство/м.ноември 2021г.-м.април 2023г./ обезщетение в размер на 2 000 лева. Този размер на обезщетението съответства на характера и степента на претърпените морални вреди, както и на вида и продължителността на упражнената процесуална принуда, стандарта на живот в страната и от обусловеното от последния общественое разбирание за справедливост, както и факта, че самото осъждане на ответната страна – Прокуратурата на РБ има репариращо действие, предвид моралния характер на претендираните вреди. Претендираното обезщетение за неимуществени вреди в размер на 6 000 лева е несъразмерно на доказаните вреди. В този смисъл до размер от 2 000 лева искът за обезвреда на неимуществени вреди е основателен и доказан и следва да бъде уважен, а за горницата от 2 000 лева до претендираните 6 000 лева следва да бъде отхвърлен.

При така установеното обжалваното решение в част на присъдено обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде потвърдено.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ ищецът има право на обезщетение от държавата и за претърпените имуществени вреди от незаконното наказателно преследване, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Доказателства по делото удостоверяват заплащането от ищеца на общата сума от 90 лева за биологична проба. Изразходването на тези парични средства е свързано с наказателно производство. Искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди е основателен и доказан в заявения размер, респ. подлежи на уважаване. И в тази част обжалваното решение следва да се потвърди.

С оглед изхода от спора във въззивната инстанция на основание чл.78, ал.3 от ГПК в полза на ищеца, заел позицията на въззиваема страна следва да се пръсдят сторените съдебно-деловодни разноски от 300 лева адвокатско възнаграждение, чието реално плащане е удостоверено с представения договор за правна защита и съдействие от 09.11.2023г..

По изложените съображения ,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №101/20.10.2023г. по гр.д.№242/2023г.на ГС-Г.Т., в частта, в която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на А. А. В. ЕГН ***** от гр. Г.Т., сумата от 2 000 лева представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сумата от 90 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от образувано срещу ищеца досъдебно производство №185/2021г. по описа на РУ Генерал Тошево, по преписка №4205/2021г. на Районна прокуратура Добрич, водено за престъпление по чл.343б,ал.3 от НК , което е прекратено с Постановление от 20.04.2023г. на Районна прокуратура Добрич, ведно със законната лихва, считано от 20.04.2023г. до окончателното им изплащане.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на Република България при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните в частта на иска за неимуществени вреди.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____